

Sygnatura akt VI W 6236/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08-03-2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Agnieszka Śliwa

po rozpoznaniu w dniu 08-03-2016 r.

sprawy przeciwko P. K.

synowi J. i I. z domu R.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

w dniu 30 października 2015 r. około godz. 02.00 we W. na ul. (...), dokonał kradzieży telefonu komórkowego S. (...) o nr (...): (...) o wartości 400 złotych czym działał na szkodę P. A..

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

I. uznaje obwinionego P. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza mu karę 15 (piętnastu) dni aresztu;

II. zasadza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. B. kwotę 221,40 zł (w tym podatek VAT) tytułem udzielonej obwinionemu obrony z urzędu;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI W 6236/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2015r., między godz. 01.30 a 02.30 P. A. oczekiwał na autobus nocy na przystanku przy A. (...)na ul. (...) we W.. W zewnętrznej kieszeni kurtki miał telefon komórkowy m-ki S. (...). W pewnym momencie telefon ten wyciągnął mu młody mężczyzna i wbiegł z nim do autobusu, który nadjechał, pokrzywdzony pobiegł za nim. W autobusie doszło między mężczyznami do krótkiej wymiany zdań, sprawca nie oddał jednak telefonu i wybiegł z autobusu na kolejnym przystanku. Sprawcą okazał się obwiniony P. K., który następnie wraz ze swoim kolegą R. K. udał się do lombardu, gdzie R. K., zastawił ten telefon. Na datę czynu był on wart 400 zł. Wyrokiem tut. Sądu z dnia 22 stycznia 2016r. R. K. został uznany za winnego popełnienia wykroczenia z art. 122 § 1 kw.

dowód: zeznania św. P. A. k.4/v i z dnia 08 marca 2016r.; wyjaśnienia obwinionego k.17/v; notatka urzędowa k. 12-15; akta tut. Sądu VI W 6237/15

P. K. ma 22 lata, jest kawalerem, nie ma dzieci, utrzymuje się z prac dorywczych, w przeszłości był kilkakrotnie karany, w tym za przestępstwa p-ko mieniu, ostatnio wyrokiem z 03 sierpnia 2015r. za czyny z art. 280 § 1 k.k., którym to wyrokiem orzeczono wobec niego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 17; dane o karalności k. 24-26

Będąc przesłuchiwanym w toku czynności wyjaśniających obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśniając przy tym, że sprawa jest oczywista, że to on ukradł ten telefon, że zrobił to, aby go spieniężyć, a uzyskane pieniądze przeznaczyć na jedzenie. Podał też, że po tym zdarzeniu wraz z kolegą R. K. poszedł do lombardu przy ul. (...), gdzie R. zastawił ten telefon. Składając te wyjaśnienia obwiniony oświadczył jednocześnie, że „wyraża zgodę na ukaranie go zaocznie bez przeprowadzenia rozprawy karą ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w okresie jednego miesiąca”.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego albowiem znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, tj. w zeznaniach pokrzywdzonego, załączonej notatce urzędowej (k.12-13) oraz aktach sprawy tut. Sądu VI W 6237/15, które Sąd dopuścił jako dowód w sprawie.

Za wiarygodne i stanowiące podstawę poczynionych w sprawie ustaleń Sąd uznał dowody z załączonych dokumentów w postaci w/w notatki urzędowej, materiałów z powołanych wyżej akt sprawy VI W 6237/15 i danych o karalności obwinionego, które to dowody w odpowiednim zakresie korespondują z zeznaniami świadka i wyjaśnieniami obwinionego i stanowią ich uzupełnienie. Nadto dowody te zostały w sposób prawidłowy i rzetelny sporządzone przez powołane do tego osoby, posiadające odpowiednie kwalifikacje.

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionego nie budzą wątpliwości, i że zachowaniem swym zrealizował on wszystkie znamiona przypisanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie polegające na kradzieży mienia. P. K. działając umyślnie dokonał bowiem, we wskazanym miejscu i czasie, zaboru opisanego telefonu komórkowego, czym działał na szkodę P. A..

Sąd uwzględnił okoliczności przedmiotowo – podmiotowe niniejszej sprawy, motywację działania sprawcy oraz wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą w postaci przyznania się obwinionego. Okoliczność obciążającą stanowił natomiast fakt, że obwiniony był uprzednio kilkakrotnie karany, w tym za przestępstwa p-ko mieniu, ostatnio wyrokiem z dnia 03 sierpnia 2015r. za czyny z art. 280 § 1 k.k., którym orzeczono wobec niego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Biorąc pod uwagę wszystkie w/w okoliczności, w tym uwzględniając fakt, że przedmiotowej kradzieży obwiniony dopuścił się krótko po wydaniu wyroku za czyny z art. 280 § 1 kw i w okresie próby określonym tymże wyrokiem, Sąd wymierzył obwinionemu karę aresztu, uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych obwinionemu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Działając na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 kpk oraz § 2 i § 14 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wyznaczonego obrońcy koszty obrony udzielonej obwinionemu z urzędu.

W oparciu zaś o powołane przepisy, przez wzgląd na sytuację majątkową i możliwości finansowe obwinionego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania, uznając, że ich uiszczenie przez obwinionego byłoby dla niego zbyt uciążliwe.